

Hồi 20

Ám Khí Liên Châu Phi Châm Đả Nữ Hiệp

Âm Muù Mật Kế Độc Thủ Hại Thiên Sư

L

ý Minh Châu kêu hoảng: “Sư phụ”, thiếu phụ áo xanh nghiêm mặt, tóm về phía Lộ Dân Đảm, quát: “Quay về!” Lữ Tứ Nương chột hú dài từ trên mái ngói lao xuống!

Thiếu phụ áo xanh này chính là Diệp Hoàn Ba vợ của Hàn Trọng Sơn, mục ta cùng Hàn Trọng Sơn ở núi Côn Luân tu luyện, sau đó Hàn Trọng Sơn đến Tây Vực hái thuốc, dò la tung tích của Thiên Diệp Tản nhân, đi một lần đến mấy năm trời vẫn không về núi, Diệp Hoàn Ba xuống núi dò hỏi mới biết y tăng tị với một nữ tặc vùng Tây Bắc là Hồng Cẩm Nương, Diệp Hoàn Ba rất nổi cáu, thế là hai vợ chồng trở mặt nhau. Sau đó Hàn Trọng Sơn theo tứ bối lạc, Diệp Hoàn Ba cũng đến phủ nha, làm sư phụ của Lý Minh Châu. Diệp Hoàn Ba nội công thâm hậu, hơn năm mươi tuổi mà vẫn trông như người bốn mươi. Hàn Trọng Sơn chẳng có thành ý đối với nữ phi tặc, lâu ngày sinh chán nản, không khỏi lại nhớ đến vợ mình. Vì thế y nhờ Liễu Ân hòa giải cho mình. Lúc đầu Diệp Hoàn Ba kiên quyết không chịu, sau đó nghĩ đến tình phu thê, chấp nhận hòa giải nhưng đưa ra một điều kiện độc ác đó là muốn Hàn Trọng Sơn cắt một lỗ tai của Hồng Cẩm Nương, mười đầu ngón tay đem về làm vật chuộc tội. Nhưng may nhờ Cam Phụng Trì xuất hiện mới cứu được Hồng Cẩm Nương.

Lữ Tứ Nương vọt xuống, tay đã rút sẵn cây Sương hoa kiếm. Diệp Hoàn Ba nhảy lướt ngang ba bước, cũng rút thanh bảo kiếm. Lữ Tứ Nương nói: “Lộ sư huynh, chúng ta ra ngoài!” Diệp Hoàn Ba cả giận quát: “Lữ Tứ Nương, ta không sợ ngươi!” rồi đâm soạt tới một kiếm! Lữ Tứ Nương chém vào cổ tay trái của mục ta, Diệp Hoàn Ba lập tức lộn người, quét ra một kiếm vào vai trái của Lữ Tứ Nương.

Lữ Tứ Nương cười nói: “Kiếm pháp của ngươi cũng khá lắm”. Rồi đột nhiên chuyển thân kiếm, chập vào thân kiếm của Diệp Hoàn Ba rồi xéo một cái, kiếm của Diệp Hoàn Ba suýt nữa đã vọt khỏi tay! Mục ta thất kinh, vội vàng vận lực kìm lại, giải chiêu trả chiêu. Trong chớp mắt Lữ Tứ Nương đã tấn công ba chiêu, mục ta chỉ có thể chống trả, Diệp Hoàn Ba vẫn không hề thối lui, vừa chặn vừa kêu lớn: “Người đâu!”

Võ công của Diệp Hoàn Ba chẳng kém gì chồng, Lữ Tứ Nương không muốn đánh lâu, cây Sương hoa kiếm đánh ra soạt soạt mấy chiêu, kêu: “Lộ sư huynh, nhảy lên mái nhà trước”. Lộ Dân Đảm vái Lý Minh Châu một cái rồi đẩy cửa sổ tung người vọt ra. Lữ Tứ Nương múa kiếm như gió, trong vòng mười chiêu đã khiến Diệp Hoàn Ba hoa cả mắt, thối lui hai bước. Lữ Tứ Nương cười nói: “Tạm biệt!” rồi xoay eo nhảy tót ra cửa sổ. Diệp Hoàn Ba tức tối cầm kiếm đuổi theo, chỉ trong chớp mắt Lữ Tứ Nương đã vượt qua ba lớp nhà.

Chợt nghe Lộ Dân Đảm kêu hoảng ở phía trước! Lữ Tứ Nương phóng mình lên như tên bắn, lại băng qua một lớp nhà nữa, chỉ thấy một người đang tung chưởng đánh Lộ Dân Đảm xoay vòng vòng, còn một người kia thì cầm một cây trụ chặn đường chàng ta lại, người đó chính là Đồng Cự Xuyên và Hàn Trọng Sơn.

Số là Đồng Cự Xuyên rất xảo quyệt, y và Hàn Trọng Sơn bị ba người Cam, Lữ, Bạch hợp lực đánh lui, đoán rằng Lữ Tứ Nương chắc chắn sẽ thừa cơ cứu người bởi vậy mới cùng Hàn Trọng Sơn vội vàng chạy về.

Lữ Tứ Nương thấy Lộ Dân Đảm đang gặp nguy, người chưa vững đã liên tục phóng ám khí, hai mũi trủy thủ xé gió bay vèo ra, Hàn Trọng Sơn cũng vung tay ném ba vật sáng loáng ra, món ám khí của y tên là hàn quang phi bặt, bốn bên rất sắc bén, hai cây trủy thủ của Lữ Tứ Nương bị đánh rơi xuống, cái phi bặt ở giữa bay thẳng vào ngực nàng, Lữ Tứ Nương dùng kiếm hất lên, quét phi bặt bay lên đỉnh đầu, thuận tay lại phóng hai mũi trủy thủ về phía Hàn Trọng Sơn và Đồng Cự Xuyên.

Hàn Trọng Sơn phóng vọt người lên, dùng tì vân trụ đánh bay trủy thủ lên không trung, nhảy bổ tới Lữ Tứ Nương; Đồng Cự Xuyên cũng lách người tránh một cây trủy thủ nhưng hơi chậm lại, Lộ Dân Đảm đã thoát thân được. Đồng Cự Xuyên quát: “Chạy đi đâu!” rồi nhảy qua hòn giả sơn chặn lại!

Phía bên này Lữ Tứ Nương đang chặn cây tì vân trụ của Hàn Trọng Sơn, trả lại một kiếm, nàng không muốn giằng co với y, Hàn Trọng Sơn chém ngang tới một trụ, nàng thuận thế điểm kiếm vào đầu trụ, mượn lực của Hàn Trọng Sơn bật ngược người lên rồi bổ nhào xuống Đồng Cự Xuyên, Đồng Cự Xuyên vội vàng tránh qua, kiếm quang của Lữ Tứ Nương lóe lên, đâm vào huyết phong phủ sau lưng của y. Đồng Cự Xuyên vội vàng thu người, đột nhiên đẩy hai chưởng ra, thừa lúc Lữ Tứ Nương chưa đứng vững, đã đánh vào chỗ trống của nàng, đó là một tuyệt chiêu sát thủ của y, không ngờ kiếm của Lữ Tứ Nương thuần diệu vô cùng, biến ảo khôn lường, khi từ trên không trung đáp xuống, tựa như nàng đã đoán được y sẽ tấn công, cây Sương hoa kiếm đột nhiên phát ra cuộn thành một vòng tròn, vừa nhanh vừa chuẩn, Đồng Cự Xuyên đẩy hai chưởng tới trước ngực, mũi kiếm của nàng đã quét thành một vòng tròn! May mà Đồng Cự Xuyên vẫn chưa đánh hết

đòn, y vội vàng lộn người lặn xuống đất chứ nếu không mười ngón tay đã bị chặt đứt, dù như thế, vẫn bị Lữ Tứ Nương đập cho một cái lặn ra ba trượng mới bò dậy nổi!

Lữ Tứ Nương kêu lên: “Lộ sư huynh, chạy mau, để muội đoạn hậu”. Tiếp theo nàng lại nói hai câu ám ngữ của bốn môn cho chàng biết Cam Phụng Trì đang ở đâu. Hàn Trọng Sơn đã chạy tới, cây tị vên trợ bổ xuống đầu, Lữ Tứ Nương khom eo, không lùi mà tiến, đâm soạt soạt hai kiếm vào huyết chiêu môn của hai be sườn của y, Hàn Trọng Sơn buộc phải thối lui ba bước, đưa cây trợ chặn ngang qua. Lộ Dân Đám đã nhảy vọt ra khỏi bức tường.

Lúc này Diệp Hoàn Ba đã đuổi tới, thấy Hàn Trọng Sơn đang ác chiến với Lữ Tứ Nương, mặt ta chưng hửng, vừa mừng vừa tủi, kêu lên: “Lão quỷ, còn đến đây làm gì?” Hàn Trọng Sơn kêu: “Hảo thê tử, chuyện chúng ta lát nữa hãy tính. Giúp tôi chặn con tiện tì này lại!” lúc này Đồng Cự Xuyên cũng múa chưởng tấn công tới, buộc Lữ Tứ Nương phải chuyển công làm thủ.

Lữ Tứ Nương thâm nhủ, bản lĩnh của mình dù cao hơn nữa cũng không chặn được ba cao thủ thuộc hàng nhất lưu, thế là đánh hờ một kiếm, tay trái chột mở ra, vạch vào mặt của Đồng Cự Xuyên, Đồng Cự Xuyên vội vàng hụp đầu né tránh, Lữ Tứ Nương trở tay đánh ra một kiếm đâm hờ về phía Hàn Trọng Sơn, người đã chui qua chưởng của Đồng Cự Xuyên. Diệp Hoàn Ba đã chạy đến phía trước, vung kiếm chặn lại. Lữ Tứ Nương điểm mũi chân xuống đất, phóng vọt lên cao hơn một trượng, phẩy ra một đóa kiếm hoa đâm lướt về phía đầu của Diệp Hoàn Ba, Diệp Hoàn Ba giơ kiếm hất lên, gạt được kiếm của Lữ Tứ Nương, Lữ Tứ Nương đã lướt qua hòn non bộ đối diện, chỉ cần nàng vọt một cái nữa thì có thể phóng ra khỏi tường. Ngay lúc này, Hàn Trọng Sơn hú dài một tiếng, phóng ra năm cái phi bạt!

Lữ Tứ Nương nghe gió rít lên, nàng không dám chậm trễ, lia cây Sương hoa kiếm lên đầu một vòng nhưng ba cái phi bạt bay cách đỉnh đầu nàng tới trên ba thước, thành kiếm không chạm trúng. Lữ Tứ Nương lấy làm lạ, nhưng tình thế cấp bách, khi năm cái phi bạt vừa lướt qua đỉnh đầu nàng, nàng đã điểm mũi chân thi triển khinh công phóng vọt về phía vách tường.

Nào ngờ nàng vừa mới vọt lên, năm cái phi bạt đột nhiên tách ra đổi hướng bay lại, một cái bay về phía đỉnh đầu nàng, một cái bay xuống hai chân của nàng; còn hai bên trái phải đều có hai cái bay tới, cái cuối cùng thì bay thẳng vào ngực nàng. Chỉ cần trúng một cái, không mất mạng cũng tàn phế.

Hàn quang phi bạt và hồi hoàn câu đều là ám khí thành danh của Hàn Trọng Sơn, y tưởng rằng Lữ Tứ Nương chẳng thể nào tránh được, bất giác cười ha hả.

Lữ Tứ Nương đang lơ lửng trên không trung, tiến chẳng được mà lui cũng không! Trong khoảnh khắc sinh tử ấy nàng đã dùng một loại tuyệt kỹ bình sinh! Chỉ thấy nàng chặn ngang kiếm qua hai bên trái phải, gạt hai cái phi bạt ra; thân kiếm xoay một cái, tay cầm ngược chui kiếm đẩy ra ngoài, cái phi bạt ở giữa cũng bị bắn ngược ra. Lúc này trên đầu và dưới chân nàng vẫn còn phi bạt, Lữ Tứ Nương đột nhiên thu người lại, hai chân co lên, hai cái phi bạt lướt vù qua! Lúc này Lữ Tứ Nương đã bật người lên vách tường!

Lữ Tứ Nương vừa thở phào nháy xuống tường, chợt nghe phía sau có tiếng u u, nàng nghi là phi bạt nên không dám vọt về phía trước, buộc phải quét cây Sương hoa kiếm ra sau, chỉ thấy một vật trông như cây thuốc gấp rơi xuống đất. Lữ Tứ Nương cười nói: “Ám khí của ngươi tuy lợi hại nhưng chẳng làm gì được ta!” chưa dứt lời, đột nhiên một luồng kinh phong phả vào mặt, té ra Thiên Diệp Tản nhân đột nhiên từ xó tối lao ra, vỗ một đòn Đại suất bi thủ, lớn giọng cười: “Tiện tì, vẫn còn có ta!”

Lữ Tứ Nương dù tài cao gan lớn, kiếm pháp cao cường cũng không khỏi lạnh mình! Công lực của Thiên Diệp Tản nhân còn hơn cả Hàn Trọng Sơn, vả lại nàng không biết còn có cao thủ nào nữa hay không!

Thực ra Thiên Diệp Tản nhân không phải mai phục trước mà đến tìm Hàn Trọng Sơn. Y nghe tiếng ám khí của Hàn Trọng Sơn rít trong gió nên chạy tới, vừa khéo gặp phải Lữ Tứ Nương xông ra ngoài, y biết Lữ Tứ Nương khinh công cao cường nên đã dùng Đại suất bi thủ đánh lui nàng mấy bước để đợi Hàn Trọng Sơn đến giáp trong.

Lữ Tứ Nương không dám tiếp chưởng lực của kẻ địch, quả nhiên nhảy vọt ba bước, món ám khí rơi dưới đất đột nhiên bay bỗng lên lao về phía hai chân của Lữ Tứ Nương!

Đây là trái hồi hoàn câu của Hàn Trọng Sơn, Lữ Tứ Nương chưa kịp thấy bao giờ, nàng hoảng hồn nhảy lên, suýt nữa đã bị nó móc trúng! Nàng vội vàng điểm mũi kiếm xuống, bắn vọt người lên, trái hồi hoàn câu bay vù qua chân nàng, Thiên Diệp Tản nhân đuổi tới vỗ hai chưởng, Lữ Tứ Nương nhảy nhót né tránh, cái hồi hoàn câu chạm vào vách tường bay ngoặt trở lại. Lúc này Hàn Trọng Sơn cũng đã nhảy xuống tường, lớn giọng nói: “Sư đệ, dùng chưởng lực đánh bay thanh kiếm của ả!” rồi vung tay, phóng hai cái phi bạt cuối cùng ra, lúc này y dùng thủ pháp cực kỳ thâm độc, một cái thì dùng thủ pháp phát ám khí tấn công hậu tâm của kẻ địch, một cái thì dùng thủ pháp ném xoáy, giữa hai cái phi bạt còn kẹp theo một cây thất sát châm.

Lữ Tứ Nương tránh chưởng lực của Thiên Diệp Tản nhân, cái hồi hoàn câu bay tới trước tiên, Lữ Tứ Nương nghe tiếng gió biết nó đã bay ba vòng sẽ mất đà, thế là nàng chém ngang cây Sương hoa kiếm, chặt hồi hoàn câu làm hai đoạn, cái hồi hoàn câu rơi

xuống đất vẫn không ngừng xoay nhưng không bay lên được nữa. Lữ Tứ Nương đứng yên giờ kiếm hộ thân, định rằng nếu phi bạt bay qua đầu thì sẽ dùng kiếm chém, nào ngờ cái phi bạt từ sau lưng bay tới được đánh bằng thủ pháp phóng ám khí bình thường, vừa nhanh vừa chuẩn, Lữ Tứ Nương chợt nghe tiếng ám khí xé gió, cái phi bạt đã đến sau lưng, nàng vội vàng trở kiếm chém ngược lại đánh rơi cái phi bạt xuống, cái phi bạt ở phía trước cũng bay ngược về nhanh như điện chớp, Lữ Tứ Nương rút kiếm hất một cái, Thiên Diệp Tán nhân chợt quát lớn một tiếng, nhảy lên cao đến hơn một trượng, vận chân lực nội gia từ xa phát ra một chưởng, mũi kiếm của Lữ Tứ Nương bị đánh lệch qua, cái phi bạt ấy chạm vào lưỡi kiếm bay xéo xuống, Lữ Tứ Nương vọt người lên, đột nhiên thấy bụng đau nhói, cây thất sát châm đã bắn vào thịt! Hàn Trọng Sơn liên tục phóng ra ba loại ám khí kỳ môn, lại thêm chưởng lực của Thiên Diệp Tán nhân, cuối cùng khiến Lữ Tứ Nương bị thương!

Lúc này Đồng Cự Xuyên và Diệp Hoàn Ba đã đuổi tới, nhảy xuống vách tường. Lữ Tứ Nương lạnh mình, thầm nhủ: “Chả lẽ hôm nay mình mất mạng ở đây”. Nàng chợt nhớ thù người chưa báo, hận nhà khó quên, người yêu đang bận hoạn, bằng hữu đang mong chờ, chợt dũng khí tăng lên, thầm nhủ: “Mình quyết không thể chết ở đây!” nàng cố nén đau, lia cây Sương hoa kiếm lên không trung đâm về phía mặt trái của Thiên Diệp Tán nhân, Thiên Diệp Tán nhân thấy nàng trúng ám khí mà vẫn lợi hại như thế, cười lạnh một tiếng, hai chưởng vẫn tiếp tục đẩy ra, Lữ Tứ Nương vẩy thanh kiếm ra tay nhanh như điện chớp, mũi kiếm chợt đâm vào hai chưởng, xĩa thẳng vào huyết toàn cơ trên ngực của Thiên Diệp Tán nhân. Lúc này nếu Thiên Diệp Tán nhân hợp hai chưởng lại, Lữ Tứ Nương khó giữ mạng mà y cũng sống không xong. Trong khoảng sát na điện chớp lửa xẹt, Thiên Diệp Tán nhân hóp bụng thu ngực theo bản năng, tay trái chặn lấy chui kiếm của nàng, tay phải vạch vào cổ tay của nàng, đó là đòn nửa công nửa thủ, trước tiên hóa giải thế địch, Lữ Tứ Nương thừa cơ lách người, cây bảo kiếm vẩy ra đâm xuống be sườn của Thiên Diệp Tán nhân, Thiên Diệp Tán nhân cũng buộc lách người, Lữ Tứ Nương xoay thanh kiếm, đột nhiên vẩy ra một đóa kiếm hoa thật lớn, vù một tiếng vọt qua đầu Thiên Diệp Tán nhân. Thiên Diệp Tán nhân cả giận, vội vàng đuổi theo, vợ chồng Hàn Trọng Sơn và Đồng Cự Xuyên cũng chạy theo phía sau.

Nếu luận về khinh công, Lữ Tứ Nương cao hơn Thiên Diệp Tán nhân một bậc, song vợ chồng Hàn Trọng Sơn và Đồng Cự Xuyên còn cao hơn rất nhiều. Nhưng nàng đã trúng một mũi thất sát châm, bởi vậy khinh công không khỏi bị ảnh hưởng.

Lữ Tứ Nương chạy ở phía trước, bọn Thiên Diệp Tán nhân đuổi theo sau, chỉ trong chốc lát đã chạy ra thành Hàng Châu. Bọn lính canh trong thành thấy mấy cái bóng trắng lướt qua, cả nam hay nữ cũng chẳng nhận ra chứ đừng nói là chặn lại.

Được nửa canh giờ đầu, Lữ Tứ Nương có thể gắng gượng cầm cự, giữ khoảng cách năm trượng với Thiên Diệp Tản nhân. Còn bọn Hàn Trọng Sơn thì ở phía sau hơn mười trượng. Qua nửa canh giờ, chân của Lữ Tứ Nương càng lúc càng đau, Thiên Diệp Tản nhân rướn sức đuổi theo tiếp, lúc này cách Lữ Tứ Nương không đầy ba trượng!

Lữ Tứ Nương nghe tiếng chạy ở sau lưng càng lúc càng gần. Nàng thầm nhủ mình đã đuối sức, xem ra khó thoát, chỉ bằng cứ quyết tử chiến với bọn chúng một trận. Tuy nàng biết lúc này chỉ một mình Thiên Diệp Tản nhân thôi đã khó đối phó, nhưng thà tử chiến chứ không bị nhục, thế là nàng liều mạng bước chậm lại, trở tay chém một kiếm! Thiên Diệp Tản nhân không ngờ nàng xuất chiêu ấy, y đang ra sức đuổi theo, suýt nữa đã bị nàng đâm xuyên ngực, thế là vội vàng xoay người tránh được kiếm ấy của nàng, hoảng đến nỗi toát mồ hôi lạnh. Lữ Tứ Nương đánh xong đòn ấy thấy có hiệu quả, trong lòng cả mừng nên cố nén cơn đau tiếp tục chạy!

Thiên Diệp Tản nhân định thần, vẫn đuổi theo không ngừng, lại một chốc nữa, Lữ Tứ Nương lại thấy bụng đau nhói, nàng nghe tiếng chân thì biết Thiên Diệp Tản nhân đã gần hơn, chỉ trong vòng khoảng hai trượng! Lữ Tứ Nương lại giở cách cũ, đột nhiên ngừng bước trở tay đâm một kiếm, nào ngờ Thiên Diệp Tản nhân cũng đã đề phòng, y vận chưởng lực quát lớn một tiếng, hai chưởng đẩy ra, Lữ Tứ Nương vừa ngừng, chợt thấy kinh phong dồn vào ngực, lúc này nàng đã sức cùng lực kiệt, bị chưởng lực đánh ngã vào bụi rậm bên đường, trong lúc nguy cấp, chợt thấy có người chụp mình lại rồi ném đi một cái, bên tai còn nghe tiếng: “A di đà Phật!” khi mở mắt ra nàng thấy mình nằm dưới đất. Người ấy ném nàng tựa như nhấc nàng lên rồi đặt nhẹ nhàng xuống đất.

Lại nói Thiên Diệp Tản nhân tưởng rằng Lữ Tứ Nương đã bị chưởng lực của mình đánh ngã, trong lòng mừng rỡ định nhảy vào bụi rậm, chợt nghe một tiếng A di đà Phật, tựa như có người nói bên tai: “Khi đắc thủ nên buông tay, tha được cho người thì cứ tha!” mỗi câu mỗi chữ nghe rất rõ ràng! Thiên Diệp Tản nhân giơ chưởng trái hộ trước ngực, chưởng phải chống địch, khi định thần nhìn lại chỉ thấy một nhà sư mặc tăng bào màu trắng, chân đi giày cỏ hai tai, tay cầm phát trần, trên cổ tay treo một tràng hạt, người ấy chẳng phải ai khác mà chính là Bản Vô đại sư!

Thiên Diệp Tản nhân hít một hơi, y đã từng thấy bản lĩnh của Bản Vô đại sư trong chùa Thiếu Lâm bởi vậy chẳng dám làm hung. Bản Vô đại sư quét cây phát trần, chấp tay nói: “Tản nhân vẫn mạnh giỏi chứ!” Thiên Diệp Tản nhân trả lại một lễ, nói: “Pháp thể của thiền sư vẫn an khang!” Bản Vô nói: “Xin đa tạ, Tản nhân là tông chủ của một phái, thế mà cũng rảnh rỗi đến Hàng Châu du sơn ngoạn thủy?” Bản Vô thiền sư biết mà vẫn hỏi, Thiên Diệp Tản nhân đỏ mặt, ấp úng đáp chẳng ra lời, vợ chồng Hàn Trọng Sơn và Đồng Cự Xuyên đã chạy tới.

Ba người này chưa từng gặp Bản Vô đại sư, thấy Thiên Diệp Tản nhân tỏ ra cung kính đối với một hòa thượng mà Lữ Tứ Nương đã đứng một bên, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Hàn Trọng Sơn nói: “Sao sư đệ ngừng tay?” rồi giơ cây tì vân trợ toan bỏ về phía Lữ Tứ Nương. Bản Vô đại sư chợt tiến tới phía trước chặn lại, chấp tay cười nói: “Sao thí chủ cứ làm khó một thiếu nữ, xin nể mặt bản tăng, tha cho nàng đi thôi!”

Hàn Trọng Sơn nổi cáu: “Đừng nhiều chuyện!” rồi vung cây tì vân trợ bỏ tới, Thiên Diệp Tản nhân kêu lớn: “Đừng!” Bản Vô đại sư mỉm cười, quét cây phát trần chặt vào cây tì vân trợ, Hàn Trọng Sơn chợt thấy tựa như có một vật nặng ngàn cân đè xuống, Thiên Diệp Tản nhân nói: “Sư huynh, đây chính là Bản Vô đại sư giám tự chùa Thiếu Lâm!”

Hàn Trọng Sơn thất kinh, Bản Vô buông cây phát trần, Hàn Trọng Sơn rút cây trợ về, nói: “Nữ tặc này là cháu gái của tên phản nghịch Lữ Lưu Lương, đại sư là cao tăng hữu đạo, bao che cho ả làm chi?”

Bản Vô đại sư cười lạnh nói: “Văn thôn tiên sinh có phải là phản nghịch hay không vẫn chưa biết, nhưng hai vị là danh túc của võ lâm, tông sư của một phái, không biết đã làm việc công từ lúc nào, có công văn của quan phủ địa phương hay không?”

Lữ Tứ Nương nghỉ ngơi một hồi, khí lực đã dần dần hồi phục, nàng vung tay phóng ra ba mũi huyệt tiễn bay thẳng lên không trung, cây Sương hoa kiếm chặn trước ngực, cười lạnh nói: “Thiên Diệp Tản nhân, người có sư huynh, ta cũng có sư huynh. Nếu người muốn quần đả, bọn ta cũng sẽ có người tiếp người. Nếu người muốn đơn đả độc đấu, xin mời hẹn thời gian, ta chắc chắn sẽ chịu theo”. Thiên Diệp Tản nhân nóng ran mặt, rất lúng túng. Hàn Trọng Sơn thấy Lữ Tứ Nương phóng huyệt tiễn, biết nàng đang gọi đồng môn, thầm nhủ: “Lão trọc Bản Vô này quả nhiên danh đồn không ngoa. Con tiện tì Lữ Tứ Nương tuy bị thương nhưng vẫn còn hung hăng. Bốn người bọn mình đấu với hai người bọn chúng chưa chắc nắm được phần thắng. Nếu Cam Phụng Trì và Bạch Thái Quan cũng kéo tới, mình chắc chắn sẽ thất bại”. Bản Vô thiền sư lại mỉm cười, nói: “Tứ Nương, trước mặt tiền bối đừng làm hung! Oan gia nên giải không nên kết, giữa các người chẳng có thù sâu hận lớn, cần gì phải hẹn ngày tỉ võ? Theo ý của lão nạp, chuyện hôm nay nên dừng lại đi thôi!” lời của Bản Vô bề ngoài tựa như trách Lữ Tứ Nương nhưng thực ra là trách huynh đệ Thiên Diệp Tản nhân. Trong võ lâm, địa vị của Bản Vô đại sư cũng cao vợi như Dịch Lan Châu, Hàn Trọng Sơn và Thiên Diệp Tản nhân đều thấp hơn ông ta nửa bậc. Vừa nói ra lời ấy, Thiên Diệp Tản nhân đã cung tay nói: “Xin nghe theo lệnh đại sư”. Hàn Trọng Sơn nói: “Hôm nay coi như dừng lại ở đây, nhưng sau này vẫn chưa biết”. Bản Vô thiền sư cười nói: “Điều này bản tăng không quản!”

Bọn Hàn Trọng Sơn bỏ đi, Bản Vô thiên sư mới nói: “Người cũng thật lớn gan, sao một mình chống lại bốn tên ma đầu ấy?” Lữ Tứ Nương nói: “Thưa chẳng qua chỉ vì bất đắc dĩ”. Rồi kể lại mọi chuyện lúc nãy. Bản Vô thiên sư thở dài: “Chùa Thiếu Lâm không may, đã dạy ra tên phản đồ Vương Tôn Nhất, khiến cho hiệp sĩ giang hồ gặp nhiều tai nạn”. Vương Tôn Nhất tức là tên của Dận Trinh, Bản Vô thiên sư đã gọi quen, tuy đã biết là Dận Trinh nhưng vẫn không thay đổi. Lữ Tứ Nương cười nói: “Dù Dận Trinh không theo quý phái, y cũng làm khó chúng tôi như thường. Điều này không liên quan đến Thiếu Lâm, đại sư đừng áy náy”. Khi họ đang nói chuyện, chợt nghe ba tiếng hưởng tiền vang lên, Lữ Tứ Nương mừng rỡ: “Cam thất ca đã đến!”

Một hồi sau Cam Phụng Trì và Bạch Thái Quan quả nhiên đã kéo tới. Họ thấy Lữ Tứ Nương dáng vẻ tiêu tụy thì đều thất kinh. Lại thấy Bản Vô thiên sư lại mừng. Biết Bản Vô thiên sư đã cứu Lữ Tứ Nương, hai người Cam, Bạch vội vàng cung tay tạ ơn. Sau khi hỏi han thương thế của Lữ Tứ Nương, Cam Phụng Trì nói: “Đại sư xuống núi có việc gì?” Bản Vô nói: “Tôi có một đồ đệ làm trụ trì của ở chùa Từ Ân huyện Tiêu Sơn”. Cam Phụng Trì nói: “Ồ! Có phải là Ấn Hoàng sư huynh không? Ông ta rất thân với Lộ sư huynh của chúng tôi. Mấy hôm trước chúng tôi đến Tiêu Sơn, vốn là tìm ông ta, đáng tiếc gặp phải chuyện bất ngờ nên vẫn chưa gặp mặt”. Bản Vô thiên sư nói: “May mà Cam đại hiệp không đến chứ nếu không đã uống công”. Cam Phụng Trì nói: “Sao? Ông ta không ở Tiêu Sơn?” Bản Vô nói: “Hắn đã bị phủ nha Triết Giang bắt đi. Nghe có liên quan đến việc đưa thu cho Lộ đại hiệp”. Cam Phụng Trì kêu ối chao một tiếng, nghĩ lại trận kịch đấu mà mình đã thấy ở dãy Tiên Hà, và bức tranh còn để lại, thầm nhủ chắc người bị bắt chính là Ấn Hoàng hòa thượng, bèn nói: “Ấn Hoàng đại sư vì Lộ sư huynh của chúng tôi mà gặp nạn, nếu đại sư muốn huynh đệ chúng tôi giúp sức, xin cứ căn dặn”. Bản Vô đại sư cười nói: “Giờ thì không cần. Tôi định đến hỏi Niên Canh Nghiêu đòi người”.

Cam Phụng Trì ngạc nhiên nói: “Tại sao?” Bản Vô nói: “Nghe nói lần này Niên Canh Nghiêu áp giải khâm phạm về Bắc Kinh. Ngày mai tôi sẽ đến gặp y”. Cam Phụng Trì vội nói: “Đại sư, phải suy nghĩ kỹ mới được!” Bản Vô nói: “Cam đại hiệp có cao kiến gì?” Cam Phụng Trì nói: “Giờ đây Niên Canh Nghiêu đã là đại tướng của triều Thanh, chỉ e bất lợi đối với đại sư”. Bản Vô đại sư nói: “Từ nhỏ y được Thiếu Lâm tam lão chúng tôi thương mến, đích thân tôi truyền La Hán quyền pháp cho y, chắc là y không dám vô lễ đối với tôi”. Cam Phụng Trì nói: “Cẩn thận vẫn hơn”. Bản Vô thở dài: “Niên Canh Nghiêu là người tài hiếm có, dù y trở nên xấu xa, tôi cũng muốn đích thân xem thử y xấu đến mức nào!” Cam Phụng Trì định nói thêm, Bản Vô lại cười nói: “Hơn nữa, bản tăng tuổi tuy già nhưng binh mã của Niên Canh Nghiêu cũng chẳng vây được bản tăng!” Cam Phụng Trì không dám can nữa, chỉ bảo: “Vậy chúng tôi xin đợi tin tốt lành ở Thọ Sương thư viện”. Thế rồi họ chia tay Bản Vô đại sư.

Lý Vệ đón Niên Canh Nghiêu và Liễu Ân vào thành, Liễu Ân nghe Lộ Dân Đảm đã được Liễu Ân cứu đi, gào thét như sấm, Niên Canh Nghiêu mỉm cười, nói: “Một tên Lộ Dân Đảm có gì đáng lo? Thiên hạ đều trong tay chúng ta, dù y có chạy thoát cũng chẳng làm được trò chống gì”. Liễu Ân bớt giận, không lâu sau Hàn Trọng Sơn và Thiên Diệp Tản nhân cũng về, báo rằng giám tự chùa Thiếu Lâm Bản Vô đại sư ra tay cứu Lữ Tứ Nương, Niên Canh Nghiêu nhú mày, nói: “Lão già này thích lo chuyện bao đồng”.

Hôm ấy Lý Vệ giao mười tám khâm phạm cho Niên Canh Nghiêu, quả nhiên có Ấn Hoàng trong đó. Niên Canh Nghiêu cũng không lên tiếng, bảo phó soái Nhạc Chung Kỳ áp giải phạm nhân về doanh trại. Còn mình và Lý Vệ trò chuyện một hồi rồi cũng quay về.

Đêm hôm ấy y mở tiệc đãi bọn Liễu Ân. Bọn Liễu Ân đều ra vẻ kẻ cả với Niên Canh Nghiêu, thấy y đã trở thành chủ soái, vừa thích thú vừa ghen tị. Sau khi tiệc tan, Niên Canh Nghiêu trở về lều của mình, lúc này đã canh ba. Y vừa vạch rèm lên, Phùng Lâm đã nhảy ra cười nói: “Ồ, té ra người cũng là tên ma men, uống đến nổi say lúy túy thế này”. Niên Canh Nghiêu nói: “Người biết cái quái gì, ta không uống rượu thì người sẽ bị giải về phủ bối lạc”. Phùng Lâm bật cười: “Người uống rượu có liên quan gì đến ta?” Niên Canh Nghiêu sụt một tiếng nói: “Bảo quốc thiền sư đang ở đây, ta đã chuốc say bọn chúng”. Phùng Lâm đảo mắt nhìn, chợt vỗ tay cười: “Ồ, người thật thông minh, người chuốc say bọn chúng sau đó thả ta đi”. Rồi nàng toan bước ra. Niên Canh Nghiêu nói: “Thong thả đã!” Phùng Lâm quay người lại, nói: “Người lại không muốn thả ta đi sao?” Niên Canh Nghiêu nói: “Người tên gì? Cha mẹ của người đâu?” Niên Canh Nghiêu vốn muốn thử xem nàng biết được bao nhiêu điều về thân thế của mình. Thật ra Niên Canh Nghiêu cũng chẳng biết lai lịch của nàng, chỉ biết nàng là đứa bé gái Chung Vạn Đường dắt về. Phùng Lâm chưng hửng, nhú mày nói: “Chưa bao giờ có ai hỏi ta như thế!” Niên Canh Nghiêu nói: “Vậy thì giờ đây ta hỏi người!” Phùng Lâm nói: “Ta cũng chẳng biết. Trát bá bá nói từ nhỏ ta đã mồ côi cha mẹ, ông ta nuôi ta lớn lên. Họ đều gọi ta là Lâm nhi”. Niên Canh Nghiêu nói: “Người không về phủ bối lạc, vậy người định đi đâu?” Phùng Lâm mỉm cười, Niên Canh Nghiêu thấy nàng trông rất đáng yêu, nói: “Ồ, người thật là nghịch ngợm, ta đang hỏi đàng hoàng tử tế thế mà người cứ cười”. Phùng Lâm nói: “Người hỏi thật lạ, chả lẽ người sợ ta cứ ở lì ở nhà người hay sao?”

Niên Canh Nghiêu chợt dạ, nói: “Hỏi người đi đâu có điều gì là lạ? Vài năm nữa người sẽ lớn phổng lên, chả lẽ cứ lang bạc mãi hay sao?” Phùng Lâm nói: “Có gì mà không tốt, ta đói thì đánh cắp, đánh cắp đồ rất dễ, lại thú vị nữa, người không biết sao?” Niên Canh Nghiêu vừa bực mình vừa buồn cười: “Người của phủ tứ bối lạc thường đi lại trên giang hồ người không sợ gặp họ sao?” Phùng Lâm nói: “Ta rất tinh mắt, vừa nhìn

thấy bóng bọn chúng đã bỏ chạy. Vả lại ngoại trừ Bảo quốc thiền sư, bọn chúng cũng không biết ta đã lên ra. Mụ già kia không biết, gặp ta cứ kéo lại hỏi ngắn hỏi dài, hỏi tứ bối lạc phái ta đi ra có chuyện gì!” Niên Canh Nghiêu biết nàng nói đến Diệp Hoàn Ba, bất giác mỉm cười. Lại mừng vì nàng chỉ nói thật với mình, liền bảo: “Giờ đây chỉ có Bảo quốc thiền sư biết, sau này làm sao đảm bảo không có thêm người biết. Tứ bối lạc không thấy người trở về phủ, chắc chắn sẽ sai người bắt người”. Phùng Lâm nói: “Hừ, người đừng dọa ta, ta không sợ!” Niên Canh Nghiêu thấy mặt nàng tái xanh, biết nàng thực sự rất sợ, bèn nói: “Chi bằng người ở lại nhà ta cho xong”. Phùng Lâm nói: “Vậy nhà người có ai?” Niên Canh Nghiêu nói: “Có cha mẹ ta, có bọn hạ nhân. Nhà ta có một khu vườn rất rộng, trong vườn có hoa có chim chơi rất vui. Người có thể ở trong vườn”. Phùng Lâm mỉm cười không đáp.

Niên Canh Nghiêu lấy ra một mảnh ngọc trao cho Phùng Lâm: “Cha của ta tên gọi Niên Hà Linh, sống ở huyện Trần Lưu tỉnh Hà Nam, người cứ đến Trần Lưu hỏi là biết ngay, người gặp cha ta, đưa mảnh ngọc này cho người, cứ bảo ta kêu người đến là được. Người không được nói càn với người khác, có biết chưa?” Phùng Lâm cầm mảnh ngọc, nói: “Ồ, vật này thật là ngộ nghĩnh. Người lắm điều quá, ta cũng chưa chắc đến nhà của người!” vốn là Niên Canh Nghiêu đang dựa dẫm Dận Trinh, không nên mạo hiểm thả người của Dận Trinh đi. Nhưng không biết thế nào mà khi nhìn thấy nét cười vô tư của Phùng Lâm y đã quên đi mọi nguy hiểm, sau khi y quyết định, trong lòng đã có đối sách, dù bại lộ cũng chẳng hề chi.

Phùng Lâm toan xoay người bước ra, Niên Canh Nghiêu nói: “Này, nha đầu ngốc, người đi ra như thế sao?” rồi ném một bộ quần áo cho nàng: “Vào bên trong thay đồ”.

Khi Phùng Lâm vào trong thay đồ, Niên Canh Nghiêu đã gọi quân gác đêm đến, ra lệnh cho y âm thầm đưa Phùng Lâm ra ngoài doanh trại.

Sáng sớm hôm sau, Niên Canh Nghiêu ra ngoài tuần tra, thấy bọn Liễu Ân vẫn còn chưa tỉnh, lòng thầm cười nói: “Đúng là cái dưng của bọn thất phu”. Rồi sai người nấu canh đã rượu cho bọn chúng uống còn mình thì vào hậu đường ở trong hổ trưởng, chuẩn bị đem bọn khâm phạm ra thẩm vấn. Đột nhiên một tên phó quan vào báo: “Có một hòa thượng nói quen biết với đại soái, muốn gặp ngài”. Niên Canh Nghiêu nhú mày, phẩy tay chợt nói: “Thôi được, kêu lão vào đây, tạm thời đừng đưa nghi phạm lên!” một hồi sau, Bản Vô thiền sư cầm phát trần bước vào! Niên Canh Nghiêu vội vàng nghênh tiếp, mấy năm không gặp, thấy Bản Vô thiền sư vẫn khỏe mạnh như xưa, hai mắt sáng quắc, không lộ mà oai, nhìn Niên Canh Nghiêu chằm chằm khiến y khiếp sợ.

Niên Canh Nghiêu vội thi lễ: “Đại sư từ xa đến đây, xin thứ vãn bối không thể nghênh tiếp”. Bản Vô đại sư hừ một tiếng, hất tay trái, nói: “Không dám! Người đã là đại

tướng quân, nào dám để người ngênh tiếp!” Niên Canh Nghiêu định khom người thi lễ, chợt thấy một luồng đại lực giở mình lên, y vừa lo sợ vừa lúng túng.

Niên Canh Nghiêu đích thân bưng chiếc ghế bọc da hổ đến ngồi cùng Bản Vô đại sư, nói: “Vãn bối được công danh như hôm nay toàn nhờ năm xưa đại sư chỉ dạy!” Bản Vô hừ một tiếng nói: “Ta có dạy người điều chi?” Niên Canh Nghiêu biết ông ta rất nóng nảy nên không dám nói nhiều. Một hồi sau mới đánh trống lảng: “Mỗi ngày vãn bối đều học bộ La Hán quyền của lão thiền sư truyền dạy”. Bản Vô lạnh lùng nói: “La Hán có ích gì? La Hán quyền đâu giúp người lấy được công danh?” Niên Canh Nghiêu không dám trả lời. Bản Vô đại sư thấy y có vẻ sợ sệt, cũng bớt giận hơn nói: “Chính Vương Tôn Nhất đã đem lại công danh cho người!” Niên Canh Nghiêu nói: “Tứ bối lạc cũng là sư diệt của lão thiền sư”. Bản Vô tức giận nói: “Ta đâu có được sư diệt như thế!” Niên Canh Nghiêu nói: “Năm xưa Bản Không chủ trì đã viết thư chỉ rõ tứ bối lạc vẫn là đệ tử của phái Thiếu Lâm, y tuy tôn quý nhưng vẫn không dám quên ân tình của phái Thiếu Lâm, khi tôi xuất kinh, y còn bảo nếu một ngày ngồi lên ngôi báu, sẽ đến thăm lại Thiếu Lâm”. Thật ra Dận Trinh nói rằng nếu một ngày ngồi lên ngai vua chắc chắn sẽ san bằng Thiếu Lâm! Bản Vô thiền sư chỉ cười lạnh, chợt nói: “Năm xưa người chứng minh bức thư ấy là thủ bút của sư huynh ta, công lao này thật lớn!” Niên Canh Nghiêu giật mình, thầm nghĩ cách đối phó.

Bản Vô thiền sư nhìn Niên Canh Nghiêu, thầm nhủ: “Gã này quả nhiên đã thay đổi, chỉ biết công danh lợi lộc, quên cả mình là người Hán”. Nhưng giới quy của Thiếu Lâm xưa nay không màng đến triều chính, cũng không cấm môn đồ làm quan, huống chi Niên Canh Nghiêu lại không phải là môn nhân của phái Thiếu Lâm, Bản Vô chẳng quản được y. Niên Canh Nghiêu thấy Bản Vô đại sư không nói, sắc mặt tựa như đã giãn ra, lại cười bảo: “Pháp thể Vô Trú thiền sư vẫn mạnh giỏi chứ?” Bản Vô nói: “Mạnh”. Niên Canh Nghiêu nói: “Từ xưa có câu tình thầy trò như tình cha con, vãn bối tuy vô phúc không được làm môn hạ của phái Thiếu Lâm nhưng được lão thiền sư chỉ điểm, xưa nay xem người như sư phụ. Lão thiền sư từ xa đến đây, xin cho đệ tử chuẩn bị bữa tiệc chay”. Rồi truyền lệnh xuống dưới, Bản Vô chợt nói: “Khoan đã!” Niên Canh Nghiêu nói: “Đại sư có gì căn dặn?” Bản Vô nói: “Ta đến đây không phải hóa chay, ta hỏi người, trong số các nghi phạm người sắp giải về kinh, có đồ đệ Ấn Hoàng của ta không?” Niên Canh Nghiêu hơi chần chừ, đáp: “Có”. Bản Vô nói: “Hắn phạm tội gì?” Niên Canh Nghiêu nói: “Đưa thừa cho tên phản tặc Lộ Dân Đảm”. Bản Vô nói: “Có chứng cứ không?” Niên Canh Nghiêu nói: “Vẫn chưa tìm ra”. Bản Vô nói: “Vậy mong đại tướng quân cho tôi bảo lãnh hắn”. Niên Canh Nghiêu vội nói: “Đại sư đã nặng lời!” Bản Vô nói: “Đừng nói nhiều lời khách sáo! Người cứ nói cho hay không là được”. Niên Canh Nghiêu nói: “Điều này, điều này” Bản Vô cười lạnh: “Đã không bằng không cứ, vậy theo

qui tắc của triều đình các người, cũng có thể được bảo lãnh, chả lẽ giám tự chùa Thiếu Lâm muốn bảo lãnh một người mà Niên đại tướng quân nhà người không tin hay sao?” Niên Canh Nghiêu chỉ đành nói: “Đó là người tứ bối lạc cần”. Bản Vô nổi cáu, lớn giọng nói: “Được, vậy người cứ bảo với tứ bối lạc là ta đã dắt đi, nếu y muốn đến đòi người cứ đến chùa Thiếu Lâm!”

Bản Vô đại sư đã nổi cáu thực sự, không ngờ Niên Canh Nghiêu chột cười, vái dài xuống đất, nói: “Đại sư đừng giận, vãn bối sẽ lập tức mời Ấn Hoàng sư huynh ra. Nếu có việc gì vãn bối sẽ gánh vác. Mong đại sư đợi một lát”. Rồi gọi lính ra căn dặn mấy câu, một chốc sau, bọn lính quả nhiên đã đưa Ấn Hoàng hòa thượng ra. Niên Canh Nghiêu tự tay tháo gông cùm cho ông ta, Ấn Hoàng kêu: “Sư phụ”. Bản Vô nói: “Người cũng nên tạ ơn Niên tướng quân”. Ấn Hoàng đầy thắc mắc, chấp tay làm một lễ.

Bản Vô đã tắt lửa giận, nghĩ bụng Niên Canh Nghiêu rốt cuộc cũng là người có tuệ căn, vẫn chưa hoàn toàn thay đổi. Trong quân bưng lên món cơm chay, Niên Canh Nghiêu tự tay rót ba chén trà nóng, trà thơm xông vào mũi, nâng ly nói với Bản Vô thiền sư: “Đại sư từ xa đến đây, xin mời dùng chút đồ chay”. Bản Vô bưng chén trà, Ấn Hoàng chột nói: “Sư phụ, chúng ta đừng làm phiền Niên tướng quân nữa, chi bằng cứ đi cho sớm!” Niên Canh Nghiêu uống cạn chén trà, nói: “Sao Ấn Hoàng sư huynh lại làm mặt lạ như thế? Hôm qua tôi vừa mới đến Hàng Châu, biết sư huynh bị nhốt đã lâu, trong lòng thấy ái ngại lắm. Nếu sư huynh không nể mặt, há chẳng phải vẫn còn trách tiểu đệ hay sao!” Bản Vô thấy Ấn Hoàng thúc giục, chột chột dạ, lại thấy Niên Canh Nghiêu đã uống cạn chén trà, ông ta thâm cười Ấn Hoàng đa nghi. Thế rồi nâng chén trà lên nói: “Xưa nay ta không xu phụ quan phủ, hôm nay phá lệ uống với người một chén trà”. Thế rồi uống cạn chén. Ấn Hoàng đưa chén trà lên môi, chần chừ một hồi, Bản Vô thiền sư chột nhảy lên, đánh vỡ chén trà của Ấn Hoàng, lớn giọng nói: “Niên Canh Nghiêu, người dám ám toán!” Niên Canh Nghiêu cười ha hả, đã sớm lui ra phía sau trướng. Bản Vô đại sư quét cây phát trần cuốn tấm rèm lên, vù một tiếng Liễu Ân hòa thượng đã đánh trượng ra!

Bản Vô nói: “Ấn Hoàng, xông ra!” rồi quét cây phát trần cuốn cây thiền trượng của Liễu Ân, chém một chưởng vào vai trái của y, Thiên Diệp Tản nhân chột nhảy ra, hai chưởng đẩy tới, vận hết lực tiếp chưởng ấy của Bản Vô, Liễu Ân rút cây phát trần nhảy ra, Hàn Trọng Sơn và Đồng Cự Xuyên cũng xông ra, bốn cao thủ thuộc hàng nhất lưu bao vây Bản Vô đại sư ở giữa! Niên Canh Nghiêu lại bước ra, ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bọc da hổ nhìn trận đấu đang diễn ra.

Bản Vô nổi cáu, quét cây phát trần về phía Đồng Cự Xuyên, Đồng Cự Xuyên vội vàng xoay người né tránh, vồ ngược lại một chưởng từ trên mặt; Bản Vô đại sư lướt người

ra, toan hạ thủ Thiên Diệp Tản nhân, Thiên Diệp giờ ngang chưởng trái trước ngực, chưởng phải quét ra, Bản Vô quát: “Trúng!” chưởng ấy tựa như sấm, đánh Thiên Diệp Tản nhân bắn ra hơn một trượng! Cây phất trần trong tay phải lại quét vào mặt Liễu Ân! Bản Vô ghét nhất là Liễu Ân nên đã tung đòn sát thủ Ngũ long trảo diện! Hàn Trọng Sơn phất ống tay áo, ám khí phi hoàn châm bay ra như mưa, Bản Vô đại sư buộc phải quét cây phất trần một vòng mấy mươi mũi phi hoàn châm nát thành bụi! Nhưng Liễu Ân đã tránh được đòn nguy hiểm lúc này, y vội vàng nhảy ra sau một trượng, nói: “Bao vây y! Y đã trúng kịch độc, chẳng thoát được đâu!” thế là triển khai cây thiền trượng đánh kêu lên vù vù, không để Bản Vô áp sát đến, Thiên Diệp Tản nhân, Đồng Cự Xuyên, Hàn Trọng Sơn cũng đồng thời tấn công! Cây phất trần của Bản Vô tuy có thể cuộc binh khí nhưng ông ta đang bị bốn cao thủ vây đánh, nếu cuộn binh khí của một người thì sẽ để lộ chỗ trống, ba người kia chắc chắn sẽ đánh vào! Thế là chỉ đành du đấu với bọn chúng!

Chính là:

Thiền sư đang gặp nguy, ác tặc dùng gian kế.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -